

Bemærkninger til lovforslaget

Forslaget tager sigte på at give pressen og befolkningen bedre mulighed for at kontrollere politiet. Det er forudsat, at bestemmelsen omfatter såvel politiets centrale radiostationer som de små mobile stationer (walkie-talkies).

Det kan forekomme ganske selvfølgeligt, at der findes et forbud mod at aflytte politiradioen, fordi forbrydere gennem en sådan aflytning får lettere ved at unddrage sig efterforskning og evt. anholdelse.

Man skal imidlertid gøre sig klart, at forbudet reelt har ganske andre virkninger. Der er ikke én blot nogenlunde kvalificeret forbryder, som ikke aflytter politiradioen, hvis der er nogen som helst sandsynlighed for, at dette vil være en hjælp ved gennemførelsen af forbrydelsen eller ved unddragelse af strafforfølgelsen.

Forbudet har i virkeligheden kun reel betydning på en anden led, nemlig ved at hindre pressens og offentlighedens kontrol med politiet.

Det er en offentlig hemmelighed, at de fleste (om ikke alle) politiredaktioner på dagbladene aflytter politiradioen (se f.eks. Folketingstidende 1979-80, forhandlingerne sp. 7193ff). Det er en forudsætning for, at pressen kan være på stedet, når der sker noget. Men aflytningen er strengt taget ulovlig, og derfor kan man ikke direkte bruge den viden, man har fået gennem aflytningen.

Det forekommer, at politiredaktionerne på den-

ne måde – især i forbindelse med mere akutte politiaktioner – får kendskab til meddelelser eller direktiver, som ikke stemmer særlig godt overens med det billede af begivenhederne, aktionsledelsen bagefter giver offentligheden. Der kan ligefrem være tale om, at dokumentation på grundlag af aflytningen ville være belastende for politiet og/eller styrkende for forsvarer i en evt. efterfølgende retssag.

Forslagsstillerne er ved flere lejligheder blevet præsenteret for optagelser af denne art. Vi er ligeledes – f.eks. i forbindelse med den sag, der ligger til grund for bilag 1 – blevet kontaktet af radioamatører, som kunne oplyse, at de selv havde hørt den omstridte ordre over politiradioen. I dette som i andre tilfælde ville dokumentationen have været en væsentlig korrektion til politiets fremstilling af hændelsesforløbet og dermed have påvirket rettens bedømmelse af det passerede, men da aflytning og videregivelse er ulovlig, havde de sigtedes forsvarer end ikke mulighed for at føre vidner om dette punkt.

Vi må således konkludere, at den eneste reelle virkning af aflytningsforbudet er at vanskeliggøre offentlighedens kontrol med politiet, og at forbudet derfor bør ophæves.

Lovforslaget er en uændret genfremsættelse af lovforslag nr. L 34, fremsat den 8. oktober 1981, se Folketingstidende 1981-82 (1. samling), forhandlingerne sp. 179 og sp. 1845, tillæg A, sp. 387.